

АБДУЛЛА ШЕР

АТИРГУЛ СОЯСИ

Шеърлар

**ЎЗБЕКИСТОН ЛКСМ МАРКАЗИЙ КОМИТЕТИ
«ЁШ ГВАРДИЯ» НАШРИЕТИ
ТОШКЕНТ — 1979**

А б д у л л а Ш е р — поэзияда ўз авлодининг олдинги сафларида бораётган ёш коммунист шоир. Унинг ижоди ҳақида гапириш етмишинчи йиллар ёш ўзбек поэзиясининг энг яхши фазилатлари ҳақида гапириш деган сўз. Бундай фазилатлардан бири, менинг назаримда, поэтик фикрнинг қуюқлигидир. Бу, албатта, янги бир кашфиёт эмас, фикрчанлик — азалданоқ поэзиямизнинг энг ёрқин аъналаридан бири. Лекин унга содиқликнинг ўзи бир фазилат, десак бўлади.

Ёшларда аънага муносабат ҳар хил. Бировлар унинг тарафдори, доим аънавий бўлиб қоладилар, бировларда аъналарни умуман инкор этиш майли йўқ эмас, бировлар эса, ёрқин аъналарга диди сезгир, уларни топиб ривожлантиришга интиладилар. Абдулла Шер ёш шоирларимизнинг мана шу учинчи хилига киради.

Аъна — ўтмиш эришган маънавий бойлик. Адабий аъналар — бебаҳо мерос. Юқорида айтганимиздек, унинг бир кўриниши поэтик фикрчанлик бўлса, уни ўзлаштириш ва ривожлантириш ҳақиқий новатор талантларгина уддалай оладиган мураккаб ва шарафли ижодий ишдир. Шеърда фикрчанлик, аввало, «поэзиянинг асл моҳияти — гўзаллик ҳиссиёти»га [Блок] ҳалал бермаслиги, у билан узвий қоришиб, уни бойитиши керак. Иккинчидан, поэтик фикр замонанинг ўқ томирига бориб тегиши [«Одами эрсанг, демагил одами аниким, йўқ халқ ғамидин ғами» — Навоий; «Жаҳон золимлари, титранг, қалтиранг!..», «Ўртоқ, ишон...» — Пушкин] билан бирга, у ҳамма вақт жуда бир маънолигина бўлиб қолиши ҳам дуруст эмас. Чуқур замонавий фикрчанлик, шу билан бирга замондошларимизга хос ҳиссий бойликни, шеърятимизнинг аънавий мусиқий равонлигини йўқотмаслик — Абдулла ўз олдига қўйган ижодий вазифалардан бири мана шу. Бу, албатта, ягона вазифа эмас. Кўриб турибсизки, ёш шоир журъади ишларга ёл боғлаган. Унинг истеъдоди, шубҳасиз, бу хилдаги кўп ижодий муаммоларни ҳал эта олишига астойдил умид ва ишонч бағишлайди.

АСҚАД МУХТОР

* *
*

Юрагимда атиргул унди
Хаёлотнинг гунг ёлғирдан.
Гулдуракда яйраб силкинди
Ва бўй сочди дунё сиридан.

Қуёш чиқди: юрак — бўстони
Умидларни аллалаб қучди
Ва дафтарга, эгилган оним,
Атиргулнинг сояси тушди.

1974

ТАРЖИМАИ ҲОЛ

21 январь ўйлари

Мен онт ичиб, унинг тобутин
Кузатмадим сўнги сафарга,
Аммо яшаб ерда то бу кун,
Содиқ қолдим қизил сафларга.
Бироқ кимдир январь қаҳридан
Толиб айтса курашни талх, деб,
Хотирамнинг қора қаъридан
Уша тобут чиқади қалқиб:
«Балки менман айбдор бу учун,
Иўл қўйдимми хатога! Қачон!..»
Сачратгудек томирдан учқун
Вулқон янглиғ югуради қон.
Синчков боқиб бир лаҳза сафга,
Энг олдиндан оламан ўрин
Ва тутаман толган ҳамсафга
Қонимдаги Ленин шуурин.

Ҳа, онт ичиб, унинг тобутин
Кузатмадим сўнги сафарга.
Аммо яшаб ерда то бу кун,
Содиқ қолдим қизил сафларга;
Биринчи бор муқаддас исмин
Айтганимда тўлғанди ёдим:
Ўз дардининг қўшиқчиси — мен
Ўзгаларнинг дардин куйлолдим
Ва сукутнинг соқов қатидан
Тинглай билдим бўронлар розин.
Қўшиқ ёзиб лочин патида,
Шеърга солдим асрим парвозин,—
Токи ҳайрат, қувончга тўлиб,

Олис авлод бизни этсин ҳис;
Туюлмасин асримиз бўлиб
Улар учун қўшалоқ икс.
Билсин, бизки, уларга масдар:
Коммунистмиз — собит ва ҳалол.
Бизлар учун, мана, мухтасар
Ва ягона таржимаи ҳол:
Гарчанд онт-ла унинг тобутин
Кузатмадик сўнгги сафарга,
Аммо яшаб ерда то бу кун,
Содиқ қолдик қизил сафларга.
Майда ҳислар қилмас безовта,
Қисматимиз билан улуғмиз:
Прометей ёққан оловда
Оний шуъла бўлган чўғмиз!

1977

* *
*

**Олис-олис юлдузларда шуълалар яшар
Капалаклар қанотининг титроғи монанд.
Минг йилларким, бу шуълалар тагида башар
Хаёлини кўк тоқига айлади пайванд.**

**Совуқ-совуқ юлдузлардан оловли хаёл
Умид қилиб бир ҳаётий тафтли либосни,
Бутун кўкни излади-ю, бир кунни алҳол
Англадики, топмас кўкдан либоси хосни.**

**Шунда хаёл ул нотанти аршни тарк этди
Ба табаррук замин узра излади бахтни
Кўрди уни. Лекин йўлни зулмат беркитди —
Ғов этдию қасрларни, тож ила тахтни.**

**Аммо башар, учқур хаёл билмади ором,
Охир бир кун бунёд қилди ўз юлдузини:
Қонлардаги олов топди кураш аро ком
Машъал айлаб Ўн Еттининг совуқ кuzини...**

**Ҳа, бу олов яшар экан томирларда то,
Хаёллару чўнг билаклар интилгай олға;
Ҳали не-не бахт юлдузин айлагай ато
Беш юлдузни тоблай олган Ўроғу Болға!**

1 9 7 1

БАҲОР

I

Қаҳратон қаҳрига дош берган япроқ
«Меҳрибон баҳорга таъзим!», деб тушди.
Шамолу булуту момақалди роқ —
Уч оғайни ботир дийдор кўришди.
Ҳали куйланмаган бир дoston бўлиб,
Юракни ром этар бу гўзал ҳаёт.
Ниятлар каптардек, бир осмон бўлиб
Истиқбол рақсида қоқади қанот.
Чорлайди дарахтлар, яқин-йироқ ҳам,
Чорлар пайкалини соғинган деҳқон.
Чорлайди қуёш ҳам, чорлар чироқ ҳам,
Чорловга шошаман бедор, комрон:
Салом, эзгу тилсим — Ўзбекистоним,
Мангу омон-омон дориломоним!

II

Бўрсилдоқ шудгордан учади ҳовур,
Мўрида энг сўнгги жонсарак тутун.
Койнот маст эрур, одамлар масрур,
Баҳори, тақдири, иқболи бутун.
Лочиндек йигитлар парвоздан сўйлар,
Попукдек қизларда — ўжар хаёллар.
Асога суяниб уларни ўйлар
Дунёни ёшартириб кексайган чоллар;
Фахр ила дейишар: «Шитоб дунёда
Шиддаткор авлоддан кўнгил тўқ, зеро.
Водийни гуллатган тезоб дарёда
Осмонвор чўққилар собитлиги жо,

**Салом, эзгу тилсим — Ўзбекистоним,
Мангу омон-омон дорилмомим!»**

III

**Арабий тўпичоқ мисоли хаёл
Тагин юлқинади кенгликлар сари.
Ложувард осмонга тилайди камол
Ям-яшил заминнинг майса тиллари.
Ялпизлар хушбўйлик сеҳрини сўйлаб,
Одатий ўйларни тўлдирар сирга.
Болалар чопқиллар ариқлар бўйлаб,
Чопқиллар мавжларда қуёш ҳам бирга.
Қадрдон бўғотин бир жуфт қалдирғоч —
Топаркан, шукрона айтади симда.
Сирли шивирлайман: «Сим-сим, эшик оч,
Умримга мос қўшиқ топай тилсимда;
Салом, эзгу тилсим — Ўзбекистоним,
Мангу омон-омон дорилмомим!»**

1973

ШЕЪРИЯТНИ АНГЛАШ

Мен эзгу бир куйга ўзни чоғладим,
Лекин мос тушмади оҳангга йўлим.
Умримни пардадек созга боғладим,
Йилларки, тор узра муаллақ қўлим.

Муаллақ бармоқлар шаштидан дунё
Камалак тусида товланиб ҳар кун,
Юрагим меҳрини қурумдек тун ё
Нурафшон кундузга айлади тутқун.

Тутқун қўшиқларни куйлардим ночор..
Ногаҳон бармоқлар сабрдан толди —
Шахт билан урилди: оҳ тортдию тор,
Дунё юрагимга айланиб қолди.

1976

**Мозийлардан тингла эртак гулрухсор,
Эртакларда эртак билмас дунё бор,
Қулф уради Чамбил деган ҳур Ватан,
Қулф уради мангу фасл — гулрухсор.
Мозийлардан тингла эртак, гулрухсор.**

**Шу бугундан тингла қўшиқ, гулрухсор,
Қўшиқларда ёлқинланган оҳанг бор;
Камалакдек товланади ҳур Ватан,
Нурга тегиб жаранг берар таранг тор,
Шу бугундан тингла қўшиқ, гулрухсор.**

**Истиқболдан тингла розу, гулрухсор,
Орзуларда — мангу сўнмас бир гулхан;
Гулхан бўлиб умрин яшар дўсту ёр;
Гулхан ичра самандардир ҳур Ватан,
Истиқболдан тингла орзу, гулрухсор.**

1 9 7 6

БАХТ

Бедарвоза хотирамни
Қарғамадим қон-қақшаб;
Куйламадим дарду ғамни
Томоқларим қуруқшаб.

Камаримни маҳкам сириб,
Уфқ сари йўл солдим.
Мовий кўкка савол бериб,
Қуёшдан жавоб олдим.

Ишқ қўйдиму бир диёрга,
Такрорладим бир отни;
Кулиб боқдим отбозорга:
Мен сотмадим Ғиротни.

Шул сабабки, шан табассум
Тарк этмагай юзимни.
Сивизғадай эзгу орзум
Ухлатмагай сўзимни.

1975

Туғилдим мен самандардек даврининг ўтли чоғида,
Камол топдим қасамдек эзгу орзулар қучоғида.

Асл бахт рўйин илк кўрдим «Кураш ишқму!» деган
сўзнинг
Умр лавҳимга бош эгган сулув монанд сўроғида.

Шу боис дўсту ёронлар билан ҳамсаф, садоқатда
Ёнар ишқман қуёш сийратли юртимнинг қароғида.

Бугун покиза, меҳнаткаш элим ҳимматда хуршиддир,
Шарафли номи ардоқли жаҳоннинг сўлу соғида.

Демасдан: бир чаноқ пахта бу юртнинг сурати, англа
Унинг ботини оқ ният асрнинг чўнг чаноғида.

Бу юрт мағрур-у, шахт бирла яшар, букмас тизин, зотан
Муқанна ўқлари бўлган Жалолиддин садоғида;

Қуёш бирла, кураш бирла яшаркан марди майдон халқ,
Аён: истиқболу бахти — тарихларнинг сабоғида.

Агар ўз юртини севса курашни ишқ билиб шоир,
Саҳв бўлғай на мантиқ-у, на рукн-у, на туроғида.

Демакки, кўйла, Абдулло, қилиб қуш уйқу Инсонни,
Жаранглаб турсин ашъоринг замонангнинг қулоғида.

1974

АФРОСИЁБ ҚЎШИҒИ

Сафар либосин кийиб, олисларни мўлжаллаб,
Оға-ини ботирдек турибмиз йўл бошида.
Манзилга етмоқ учун муқаддас бир йўл танлаб,
Қасамёд этайлик биз қутлуғ маскан қошида.

Ўлик шаҳар эмас бу! Қиличланган деворлар
Яраланган эркимиз достонин куйлар сарбаст.
Асабдек таранглашар минг йиллик пўлат торлар:
Афросиёб Туроннинг сўнгги қўшиғи эмас!

Бир зум бош эгиб, дўстим, аста тутайлик қулоқ:
Қалқонларнинг жаранги қаърдан садо бермоқда.
Ана, бир камон ипи ўзилиб кетди ногоҳ,
Бунча таранг тортдийкан, бунча ғазаб бармоқда!!

Айт, булар қайдан олмиш бунчалик меҳру ишқни
Сийрати Ватан бўлган оташга ёки бутга!..
Тутилмай куйлармизми умр деган қўшиқни
Биз ҳам муҳаббат қўйиб Давр отлиғ маъбудга!

Аммо биз бу маъбудга қулмас, қондошмиз, зотан
Давр дерлар инсондан тарихга юққанини;
Ҳатто она сайёра ўзи ҳам билмай қолган
Ер деб ном олган кунни инсонни туққанини.

Шу сабаб деймиз: давр — авлоднинг аҳд, илинжи
Ортилган карвондирки, олға интилмоқ шиор.
Гоҳ у ортга бурилиб, оқсоқ туя биринчи
Бўлиб қолса мабодо — фақат бизлар айбдор.

Кел, майли, дўстим, бугун кўп файласуф бўлмайлик,
Шаробдан қўй! Кўпирсин танда аждоодлар қони.
Ҳавойи орзулардан рангдор шардек тўлмайлик,
Дейлик: бизнинг қўлдадир давру истиқбол шони.

Аждоодлар таронасин куйлаб янги оҳангда,
Афросиёбдан туриб боқайлик олисларга.
Биламиз, осон эмас қарашлар жўшган жангда
Йўл босмоқ асир тушмай капалақранг ҳисларга.

Коммунизм аталган сирли буюк қасрнинг
Бонги чорларкан, бизни жасур ўйлар ўрайди.
Юраги тор, йўли кенг йигирманчи асрнинг
Ҳар битта сонияси ўзига нсм сўрайди.

Бўш келмасмиз, лекин биз, оҳ урмасмиз соч юлиб,
Агар денгиздек ўйлаб, сойдек куйласак гоҳ вақт:
То ҳануз чақнамаган баҳорий чақмоқ бўлиб,
Оловли умид билан яшаш ўзи буюк бахт!

Ҳа, бизга осон эмас. Аммо биз — ўжар авлод:
Минг йиллик орзуларнинг рўёбини топгаймиз
Ва курашлар сўнгида кўзлари тўрт паризод —
Истиқбол маликасин ўнг юзидан ўпгаймиз.

Сўнг Коммуна қасрига ғолибона йўл солиб,
Тарихни келажакка умр билан улармиз;
Сафар либосин ечгач, бир дақиқа тин олиб,
Афросиёб ҳақида такрор қўшиқ куйлармиз.

1967—1975

Қиз туш кўрар. Тушларида
Жавлон урар бир йигит.
Тулпорини ниқтаб-қичаб,
Ҳайрон юрар бир йигит.
Дилдорини, тулпорини,
Шамширини суяр у.
Ёвни кўрмай, садоғини
Ортга сўриб қўяр у.
Гоҳо-гоҳо соғинч билан
Чуқур нафас олади.
Гоҳ ўт ёниб кўзларида
Бурғусини чалади.
Дилдорини излайди у,
У чорлайди ёвини..
Неча йиллар, неча йиллар
Босолмайди ҳоврини.
Чақирар у қизни, мана,
Баралла янграр товуш...
Дарвозанинг тақ-тақидан
Парчаланар ширин туш.
Қиз далага йўл оларкан,
Тушларини ўйлайди.
Сирдошига ҳам ишонмас,
Фақат сувга сўйлайди.
Лекин шўх сой, гулдур-гулдур,
Таъбир айтмай оқади.
Ҳар тонгдаги қуёш унга
Йигит бўлиб боқади.

1974

ҚАДИМИЙ КУЙ

Мен олис чорловга тутаман қулоқ,
Оҳанглар руҳимни чархлаб яшайди;
Улар, гўё бизга ишониб, бир чоқ
Боболар қолдирган номга ўхшайди.

1977

* *
*

Олисларда сирли садо —
Мени чорлар ўфқлар.
Юрагимда ғулув-шидо —
Айтилмаган қўшиқлар.

Интиламан чорлов томон,
Қанот — икки тирсагим.
Мендан аввал етар омон
Ул манзилга юрагим.

Эҳтимол мен етмагайман,
Аро йўлда толарман.
Аммо аҳддан қайтмагайман:
Юрак бўлиб қоларман.

1973

МАНЗАРАЛИ ДАРАХТЛАР

Савлат тўкиб яшайди манзарали дарахтлар
Хиёбону кўчалар, зиёратбоп жойларда.
Ҳатто махсус фаррошлар сув селишар, ярақлар —
Чангга ботган барглари ёз-ёгинсиз ойларда.

Печакларнинг севгиси уларга ёт бир умр,
Атрофида унмайди бирор бегона гиёҳ.
Сувлар ҳам лойқа эмас, уруғ ташимас бир қур —
Бетон ариқ бўйида силкинмас ялпиз, қиёқ.

Уларнинг тагларида ўйнамас пари, жин ҳам,—
Намозшомда болалар ўтмас ҳовучлаб юрак.
Қариса ҳам кесмаслар, қилишмагай саржии ҳам,—
Газга сероб шаҳарда ўтин-чўп кимга керак!..

Қандай беташвиш ҳаёт! Улардек бахтиёр йўқ,
Фонуслар қўшиғини тинглашар кечаларда.
Ҳамма нарса муҳайё, парваришдан кўнгил тўқ,
Қуёшни қаршилашар марказий кўчаларда.

Бироқ гоҳи-гоҳида яшил тиллари билан
Буюк армон достонин куйлайдилар шамолга;
Орзунинг барча учун очиқ йўллари билан
Эзгу бир манзарани келтиришар хаёлга:

Олис кенгликлар аро яшнар боғ деган ҳаёт,
Яшар бир-бирин суяб унда ўзга дарахтлар;
Ой нурида товланган мезалари — зурриёт:
Дарахтлик тақдирида гавҳар каби чарақлар.

1977

БУХОРО

Қум... Сахро... Уфқда ғуруб оташи
Ғариб умр каби сўна бошлайди.
Қўнғироқ сасининг ҳуркиб титраши
Туялар бўйнини аста қашлайди.
Асрлар юкидан кукун қум қитдай —
Ёпишмас оёққа: етим умиддай!

Тўлин ой боқади кўкдан анграйиб,
Ҳайратдан юлдузлар эти жимирлар.
Ойдинда гоҳ кўкиш, гоҳо қорайиб
Сукунат саксовул бўлиб қимирлар.
Сукутни уйғотиб, бахт тилаб тундан
Карвон йўл босади Чинимочиндан.

Мудроқ туяларда пинҳона қўрқув
Бархан соясидан имдод тилайди.
Қақроқ томоқларга сўнги қултум сув
«Ё олло!» дегулик мадор юклайди.
Ёдлардан соқитдир кабобу бода,
Карвон ҳаёт излар сўнгсиз саҳрода.

Ногаҳон ёришар уфқда осмон —
Ҳаёт илинжида силкинар сахро:
«Ана! Машъал, машъал! Минори калон!
Муқаддас Бухоро!..» Тилларда дуо...
Минора машъали имлар карвонни,
Муқаддас Бухоро сақлайди жонни...

Чашмаи Айюбга етади карвон,
Не бахтки, омонлик бу чархи кажда!

Тақдирдан миннатдор ташна оломон
Чашмага лаб босиб, қилади сажда,
Саждаки, на тангри, на хон, на руҳга,—
Бухоро аталган буюк тарихга!

Ҳа, буюк тарихдир қадим Бухоро,
Ҳали не-не карвон сажда қилажак.
Шу замин, шу замон, икки уфқ аро
Унга интиқ ётар зангор келажак.
Минори калонни карнайдек чалиб,
Тонгларни уйғотиб яшайди ҳали!

1968—1978

* *
*

Карвонлар ўтдилар, қолди ёдгор:
Тарих қулоғида қўнғироқ саси.
Амирлар ўтдилар, қолди зиндон, дор —
Осилган орзулар, инсон қафаси.
Ўтдилар усталар, буюк меъморлар:
Қуёшга бош тираб яшар минорлар...
Лекин шараф бўлсин сенга, эй деҳқон:
Қолдирдинг бутун нон, очиқ дастурхон!

1970

ШАЙХЗОДА

- Бу не рассом, товушнинг рангини чизмиш!
- Бу шоирдир, хаёл оҳангини чизмиш!

- Бу кимнингдир, кулар ҳар қофия минг бор!
- Бу шоирдир, ҳаётнинг тонгини чизмиш!

- Бу кимнингдир, келур овозки жангоҳдин!
- Бу шоирдир, адолат жангини чизмиш!

- Бу не байтлар, қучарлар бир-бирин йиғлаб!
- Бу шоирдир, кўнгилнинг зангини чизмиш!

1969

Совуқ томчилардан жунжикар борлиқ,
Ивиган кулранглик руҳингни эзар
Ва лекин кўп ўтмай ёмғирдан фориг,
Жиндак хавотирда илиқ ел эсар.

Куртаклар ийманиб елга тутар лаб,
Қарғалар осмонга боқиб ўксинар.
Жигарранг хазонни туртиб-куткилаб,
Зангор кўз майсалар боғда куч синар.

Табиат умрингга тиларкан камол,
Руҳингга бир шиддат этади ато:
Эртанги қуёшни кўрасан яққол
Қўнғир булутларнинг ортидан ҳатто.

1 9 7 7

* *
*

Илиқ елга бўса берди
Илк бора куртак.
Бир сесканиб лабин бурди:
«Фу! Мунча шўртак!!
Хақ қилиғи ярашмаган
Безот, беқарор!..»

Тонг пайти шу карашмадан
Бошланди баҳор.

1976

Чети жиндак кўчган супада
Қоқ ярим тун ногоҳ кўз очсанг.
Ташвишлару шовқиндан зада
Ўйларингни осмонга сочсанг.
Юлдузларнинг мангу маскани
Исминг атаб, нурли тил билан
Астагина чорласа: «Қани,
Юлдузларни тингла дил билан!»
Сен тингласанг юлдузлар дардин,
Қўшиқлару олқиш, қарғишин;
Сеники деб ажратса гардун
Қўтонлаган ойнинг гардишин.
Сингиб кетсанг оқиш ёғдуга,
Сезса сени коинот илк бор;
Жавоб бўлиб «юлдуз оғди»га
Нурдек қайтсанг заминга такрор.
Чети жиндак кўчган супада
Ёз тунини яна ҳис этсанг.
Енгилгина хушбўй шабада
Етагида фикринг тўзғитсанг
Ва уйқуда ётган ёрингга
Меҳру ҳайрат билан боқсанг шод.
Шукур қилсанг йўғу борингга,
Ўз бахтингга ишонсанг бот-бот.
Сирга тўлиб борса он сайин
Шилдираган ариқча куйи...
То тонггача силаса майин
Тушларингни райҳоннинг бўйи...

1 9 7 6

Қайтган дарё жилдирайди
Узоқ-узоқда.
Совуққина йилтирайди
Узоқ-узоқда.

Куни кеча даҳшат солиб
Пишқирган эди,
Илдизларни юлқиб олиб,
Ушқирган эди.

Эҳ, хувиллаб ётар бугун
Алданган ўзан.
Мунча хунук, мунча нигун
Алданган ўзан!

«Қайтаркансан, нега тошдинг!!» —
Ўзандан хитоб.
«Айб ўзингда, сен адашдинг!» —
Дарёдан жавоб.

Қайтган дарё чулдирайди
Узоқ-узоқда.
Аламидан ғўлдирайди
Ўзан бу ёқда,—

У ажралди шон, шаънидан,
Қовжирар зор-зор...
Қайтган дарё ўзанидан
Нарида баҳор.

БОЛАЛИК СОҒИНЧИ

Бугун улкан дарахтларга айланди
Пўстлоқларга яширинган қуртлар,
Лекин қалин жилдлар аро жойланди
Муқовани жини суймас эртақлар.

Давримни-ку, мен севаман жон-дилдан,
Лекин, нетай, қалб соғинчга тўлади:
Жилдлар ичра қолиб кетган Чамбилдан
Мени кимдир чақиргандек бўлади.

1977

Субхон Шодиев хотирасига

Ромитоннинг йўлларида
Бир қабр бор, бир қабр.
Ул қабрнинг гулларида
Маъюсона бир сабр.

Бу гулларнинг баргларидан,
Эй йўлчи, чангни силкит.
Бу гулларнинг тагларида
Ором олар бир йигит.

Бир зумгина эг бошингни
Бу гулларнинг бошига.
Бир зумгина тўк ёшингни
Бу қабрнинг тошига.

Уттиз ёшли йигит умри
Тош остида қолгандир.
Йиғла, дўстим, йиғла, қумри,
Кимдир... йиглаб толгандир...

1970

ХҮРСИНИШ

Биз ҳаёт йўлида ногоҳ учрашдик,
Сен — кутдинг, мен — кутдим... Нени!..— Билмадик.
Сайр этдик, яйрадик, сўнгра хўшлашдик.
«Дарвоқе... Ҳа, майли!» Парво қилмадик.

Энди-чи! На йиглаб на кулолгаймиз,
Қувонч ҳам, алам ҳам бизларга ғайри;
Тақдир девонида байт бўлолмаймиз,
Мен — мисра, сен — мисра, яшаймиз айри.

1973

ҚАДИМИЙ ҲИЖРОН ҚҶШИҒИ

Сояда қолиб, охир
Ой каби куйдим-ку мен.
Мажнун бўлиб номимни
Қумларда ўйдим-ку мен.

Булоқ-булоқ кўзларим
Саробларда йўқолди.
Боримни бердим сенга,
Яна менда не қолди!!—

Фақат ёд бир қўшиқнинг
Юлуқ нақорати бор;
Минг-минг йил аввал учган
Юлдуз ҳарорати бор.

Сен дунёдан рашиқ қилдинг,
Дунёдан тўйдим-ку мен.
Девонаи Машрабдек
Умримни сўйдим-ку мен!..

Савдойидек кезаман:
«Оламу одам нечун!!»
Унут бўлган маънини
Йўқпайман ўзим учун:

«Кел, қуёшим, кундузлар
Чархи гардонинг бўлай,
Тун-кечалар кўксингда
Зебигардонинг бўлай...»

1 9 7 4

МУНДАРИЖА

- 3 «ЮРАГИМДА АТИРГУЛ УНДИ...»
- 4 ТАРЖИМАИ ҲОЛ
- 6 «ОЛИС-ОЛИС ЮЛДУЗЛАРДА...»
- 7 БАҲОР
- 9 ШЕЪРИЯТНИ АНГЛАШ
- 10 «МОЗИЙЛАРДАН ТИНГЛА ЭРТАК...»
- 11 БАХТ
- 12 «ТУҒИЛДИМ МЕН САМАНДАРДЕК...»
- 13 АФРОСИЁБ ҚЎШИҒИ
- 15 «ҚИЗ ТУШ КЎРАР...»
- 16 ҚАДИМИЙ КУЙ
- 16 «ОЛИСЛАРДА СИРЛИ САДО...»
- 17 МАНЗАРАЛИ ДАРАХТЛАР
- 18 БУХОРО
- 20 КАРВОНЛАР ЎТДИЛАР
- 21 ШАЙХЗОДА
- 22 «СОВУҚ ТОМЧИЛАРДАН ЖУНЖИКАР...»
- 23 «ИЛИҚ ЕЛГА БЎСА БЕРДИ...»
- 24 «ЧЕТИ ЖИНДАК КЎЧГАН СУПАДА...»
- 25 ҚАЙТГАН ДАРЁ ШИЛДИРАЙДИ
- 26 БОЛАЛИК СОҒИНЧИ
- 27 «РОМИТАННИНГ ЙЎЛЛАРИДА
- 28 ХЎРСИНИШ
- 29 ҚАДИМИЙ ҲИЖРОН ҚЎШИҒИ

На узбекском языке

Абдулла Шер

ТЕНЬ РОЗЫ

С т и х и

Издательство «Ёш гвардия»,
Ташкент — 1979

Редактор С. Барноев
Рассом Б. Хайбуллин
Расмлар редактори Э. Валиев
Техн. редактор Г. Аҳмаджонова
Корректор С. Сайдалимов

ИБ № 747

Босмахонага берилди 5.IV.1979 й. Босишга рухсат этилди
20. VI. 1979 й. Формат 70×90^{1/32}. № 1. Босма қоғозга «Жур-
нальная рубленая» гарнитурда юқори босма усулида бо-
силди. Босма листи 1,0. Шартли босма листи 1,17. Нашр
листи 0,77. Тиражи 8000. Шартнома № 160—78. Баҳоси 10 т.
Р—13590. Заказ № 125.

Ўзбекистон ЛКСМ Марказий Комитети «Ёш гвардия» наш-
риёти, Тошкент, 700129, Навоий кўчаси, 30.

Ўзбекистон ССР Нашриёт, полиграфия ва китоб савдоси
ишлари Давлат Комитети Тошкент «Матбуот» полиграфия
ишлаб чиқариш бирлашмасига қарашли 2-босмахона. Янги-
йўл, Самарқанд кўчаси, 44.

70403-68
Ш $\frac{70403-68}{356(04)79}$ 57—79

Ш 47

ШЕР АБДУЛЛА.

Атиргул сояси. Шеърлар / Сўз боши А. Мухтор.—Т. «Ёш гвардия, 1979.—32 б.—[Олтин беланчак].

ШЕР А. Тень розы. Стихи.

**ББК 84Ў37
Уз2**

АБДУЛЛА ШЕР — СССР ёзувчилар союзининг аъзоси. Иккита шеърий тўплам муаллифи. У қайсибир мавзуга қўл урмасин, ўшани ўз ўқувчисига юксак туйғулар орқали етказишга интилади.